

EWILAN

Van de ene wereld naar de andere

Ewilan

1

Camille was precies vierduizendnegenhonderd dagen oud, ofwel iets ouder dan dertien, toen ze voor het eerst een ‘stap’ maakte.

Dat wist ze zeker, want op het moment dat ze haar precieze leeftijd aan het berekenen was, stapte ze diep in gedachten verzonken van de stoep af en bevond ze zich midden op de weg, recht tegenover een enorme vrachtwagen. Het luide toeteren rukte haar los uit haar wiskundige overpeinzingen.

Met geblokkeerde remmen denderde de vrachtwagen op haar af. De banden kregen het zwaar te verduren en piepten toen ze met rokend rubber tevergeefs de dertig ton van het monster probeerden te stoppen.

Camille stond aan de grond genageld, terwijl haar jonge hoogbegaafde brein de situatie analyseerde.

Ze kon niet anders dan opmerken dat het bijzonder stom was om de laatste seconden van haar leven naar een naderende vrachtwagen te kijken. Nieuwsgierig als ze was, lukte het haar niet om haar ogen te sluiten. Ze had geen tijd om te schreeuwen, hoewel ze dat graag had gedaan...

... Nee, Camille schreeuwde niet, ze struikelde alleen over een boomwortel en viel languit in het gras met haar neus een paar centimeter bij een prachtige pad-denstoel vandaan.

‘*Boletus edulis*,’ riep ze uit, want ze was dol op pad-denstoelen en sprak graag Latijn.

Vlak langs haar gezicht liep een kleine tor met een blauwturkooizen schild. Hij begaf zich naar de stam van de enorme dennenboom die boven hen uittorende. Afgeleid volgde Camille hem met haar ogen. Ze bevond zich niet meer midden op de weg, maar in een bos vol met gigantische bomen!

Op dat moment klonk er een indrukwekkend kabaal omdat er vlak naast haar een ridder in harnas neerkwam na een spectaculaire duikvlucht.

Camille begon te denken dat er iets raars aan de hand was.

Ze ging zitten terwijl de ridder naast haar overeind kwam, hoewel dat door het gewicht van zijn harnas en de klap die hij net had gemaakt niet zo makkelijk ging. ‘Duizend miljard luizen en kevers,’ vloekte hij met galmende stem.

Hij wendde zich tot Camille, maar leek niet verrast dat ze daar was. ‘Neem me niet kwalijk, jongedame, de vreugde van de strijd heeft me mijn manieren doen vergeten. Ik moet bekennen dat de Ts’lichen, hoewel gluisperig en weerzinwekkend, waardige tegenstanders zijn, maar vrees niet, ik heb de situatie volkomen onder controle.’

De verbijsterde Camille stond op het punt een vraag te stellen, maar een krachtige kreet verlamde haar van schrik en deed de ridder overeind springen.

Voor hen verscheen een gigantisch silhouet, een soort kruising tussen een reusachtige bidsprinkhaan en een grote hagedis die op zijn achterpoten liep. Een van de voorpoten van het hybride wezen, dat na de hand overging in een gevaarlijk ogend benen blad, kwam met een dodelijke boog neer.

De ridder weerde de slag af met zijn imposante strijd-bijl en vloog door de klap zeker drie meter achteruit.

Het wezen volgde hem met een soepele stap en sloeg opnieuw toe.

De ridder weerde de aanval weer af en slaagde er deze keer in om niet achteruit te schuiven, waarna hij op zijn beurt een krachtige klap uitdeelde. Het monster stootte een door merg en been gaande kreet uit en sprong bliksemsnel opzij. Het plaatste een hand met gruwelijke klauwen tegen de onderkant van zijn hals. Het staal van de bijl had daar een diepe snee gemaakt, waar een stroperig groen vocht uit liep. De ridder wilde gebruikmaken van zijn voordeel en ging met een enorme strijdkreet in de aanval.

De eerste slag van het wezen ontwapende hem en de tweede slingerde hem door de lucht en deed hem midden in een bramenbosje een paar meter verderop neerkomen.

Camille vertrok haar gezicht toen ze het geluid van zijn val hoorde. De grimas werd groter toen ze vlak bij haar voeten een plas groen bloed zag. De glanzende

vloeistof fascineerde haar een aantal seconden, totdat ze daar vlak naast een blauwe steen aan een zilveren ketting zag liggen. De schakels en sluiting waren met finesse gemaakt, maar het was de steen die haar aandacht vasthield. Het was een perfecte bol die iets iriserends had met wisselende weerspiegelingen. Hij had een fascinerende schoonheid, wat een compleet contrast was met de haak die hem verbond aan de ketting en die tot in de kleinste details een hand met gruwelijke klauwen weergaf. De bijl van de ridder had het sieraad van de hals van de drager losgerukt.

Met een compleet onbewust gebaar stak Camille haar hand uit en pakte hem op. Vervolgens hief ze haar hoofd. Het monster dat geen interesse meer had voor het gevecht, dat bij gebrek aan een tegenstander toch al stillag, keek naar haar.

Camille voelde het bloed bevroren in haar aderen. Het wezen dat ruim twee meter lang was, was gehuld in materiaal dat bestond uit verweven metalen ringetjes. Zijn enorme ogen met verticale pupillen hadden een woeste en boosaardige glans, terwijl er uit zijn bek met scherpe tanden een onmenselijk gesis kwam dat Camille echter heel goed begreep.

‘Daar ben je dus, Ewilan. Mijn broeders en ik hebben lang naar je gezocht, om wat in gang gezet was tot een einde te brengen, maar je was onvindbaar. En vandaag biedt het lot ons je dood...’

Het monster sprong met een angstaanjagende snelheid naar voren en...

... Camille kon nog net op tijd de oude dame ontwijken die recht voor haar op de stoep verscheen. De vrouw keurde haar geen blik waardig, was te geboeid door het schouwspel van een vrachtwagen die midden op de weg stilstond met een tierende massa mensen om de chauffeur heen die stomverbaasd op de grond zat.

Camille haalde diep adem. Haar hoofd maakte overuren in een poging enigszins te begrijpen wat ze zojuist had beleefd. Het rationele deel van haar brein riep dat ze alles moest vergeten, of het op zijn minst moest beschouwen als een voorbijgaande flauwte vol hallucinaties...

Maar dat ging niet, want in haar linkerhand had ze nog steeds de blauwe steen geklemd.

2

‘C amille, Camille, hé Camille, ben je doof?’
De stem drong door de wirwar van gedachten die maar bleven malen, en Camille keek op. De stem was van een jongen van haar leeftijd en haar lengte. Er lag een enorme glimlach op zijn ronde gezicht dat omringd werd door een prachtig kapsel met vlechtjes, stuk voor stuk versierd met een kraal. ‘Ben je vanochtend vergeten om op te staan? We hebben je vandaag niet gezien op school.’

‘Salim...’

‘Wat is er, ouwe? Weer een probleem met je ouders?’

‘Salim, ik denk dat ik net uit een parallelle wereld kom.’

De jongen keek haar met een verbaasde blik aan, rimpelde zijn neus en krabde aan zijn wang. Een lichte trilling vervormde vervolgens zijn mond en opeens barstte hij in lachen uit.

Een reusachtige en onbedwingbare schaterlach.

Hij had een paar minuten nodig om weer op adem te komen en dat lukte hem slechts met grote moeite.

‘Salim, ik maak geen grapje, ik ben echt in een parallelle wereld geweest.’

‘Maak je niet druk,’ zei de jongen die zich maar net kon bedwingen om niet weer in lachen uit te barsten, ‘dat zijn dingen die gebeuren. Mijn broer gebruikt die strategie vaak om te ontsnappen aan de marsmannetjes die hem achtervolgen.’

‘Salim, ik ben serieus! Je hebt helemaal geen broer en... Verdorie! Het is echt gebeurd!’

‘Geen zorgen, ouwe, ik geloof je. Ik ben er al heel lang van overtuigd dat je niet in dezelfde wereld leeft als wij!’

‘Salim, hou op!’

‘Goed, ik hou op, maar vertel me eerst hoeveel driehonderdzevenenvijftig maal zeshonderdnegentwintig is.’

‘Tweehonderdvierentwintigduizendvijfhonderddrienvijftig, hoezo?’

‘Zomaar. Wat is de hoofdstad van Burkina Faso?’

‘Ouagadougou, maar waar ben je...’

‘Rustig maar, wie heeft de telefoon uitgevonden?’

‘Graham Bell, in 1876.’

‘En wat was een telefoon in die tijd precies?’

‘Het was in eerste instantie een zender die via een stroomcircuit op batterijen verbonden was met een ontvanger die wat verderop stond. De geluidstrechter van de zender had een membraan met in het midden een ijzeren schijf die voor een elektromagneet stond. De ontvanger had net zo’n membraan dat op een ronde elektromagneet stond en...’

‘Stop, dank je! Ik wilde er alleen zeker van zijn dat je niet gek was geworden.’

Camille sloeg haar armen over elkaar en keek haar vriend in de ogen. Ze voelde de steen nog steeds in haar hand, maar ze had geen zin meer om die te laten zien, zelfs niet aan Salim. Ze liet haar vingers er nog een laatste keer overheen gaan en liet hem vervolgens in de zak van haar spijkerbroek vallen. ‘Goed dan, Salim... Zullen we nu je er zeker van bent een ijsje halen?’

‘Oké, ouwe, dat is een topideel!’

‘Salim, noem me niet de hele tijd “ouwe”. Ik ben vierduizendnegenhonderd dagen oud, oftewel precies vier maanden en achttien dagen jonger dan jij als ik je de uren cadeau doe. Hoewel ik het, als ik heel eerlijk ben, niet honderd procent kan garanderen, want je weet heel goed dat ik niet zeker ben over mijn geboortedag.’

‘Maar...’

‘Maar hoe dan ook, ik ben er absoluut zeker van dat ik niet ouder ben dan veertien. Al twijfel ik daar soms aan, dat doe ik graag. Mijn ouders worden er gek van. Begrepen?’

‘Ik vond ook al dat je er niet slecht uitziet voor een ouwe...’

Verder lopend langs de rivier, die fonkelde onder de zon in mei, bleven ze kibbelen tot ze aankwamen in het park waar ze zoals ze wisten de verkoper van hun lievelingsijs zouden vinden.

Op de versperde weg achter hen begonnen chauffeurs uit hun auto te stappen. De menigte nam toe rond de vrachtwagenchauffeur die categorisch weigerde

om weer in te stappen. ‘Ik zeg jullie dat er een meisje op de weg stond, daar, recht voor me!’ schreeuwde hij. ‘En opeens was ze verdwenen!’

Maar Camille en Salim waren al ver weg.

Even later gingen ze op de rugleuning van een houten bankje zitten. Salim had een enorm aardbeienijsje in zijn ene hand, terwijl er een veelkleurige bal op zijn andere hand tolde. ‘Toch vind ik dat je wel lef hebt,’ riep hij uit, ‘dat je naar de bibliotheek gaat in plaats van naar school!’

‘Maak je niet druk, Salim, ik weet wat ik doe!’

‘Ben je niet bang dat je ouders erachter komen dat je hebt gespijgeld?’

‘Ten eerste zijn het niet mijn ouders en zolang ik goede cijfers haal en me gedraag aan tafel, kan het ze eerlijk gezegd geen zak schelen wat ik doe. En maak je geen zorgen, het was een uitzondering.’

Camille nam een grote hap van haar hoorntje met vanille-ijs. Ze vertrok haar gezicht toen de kou het glazuur op haar tanden raakte, maar ze at ijsjes graag zo en niet likkend met het puntje van haar tong.

Salim had zijn ijsje net op. Hij klom van de bank af en ging pal voor Camille staan. Hij haalde nog twee ballen uit zijn jack en begon te jongleren, eerst met twee handen en toen met één. ‘Zie je dit, Ewilan, geweldig, hè?’ zei hij. ‘’s Avonds oefen ik met vier ballen, dat kan ik je binnenkort laten zien!’

‘Hoe noemde je me?’